

La Ciutat

Quinzenal afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya

Redacció i Administració: Alonso Martínez, 27 - NÚMERO SOLT: 10 CENTIMS

DE CARA AL POBLE

LES ESCOLES

Es necessària una màxima claretat en totes les actuacions, tan públiques com privades. Els subterfugis i els equivocs deuen bandejar-se de totes les conductes, i més hi són obligades aquelles Corporacions que pel seu caire oficial han de tenir per norma la veritat.

Doncs bé; ens cal dir que aquesta claretat no informa pas la conducta de l'Ajuntament del poble i que, la seva actitud en l'afar escoles és políticament i ciutadana, tèrbola i més en tot el referent a la substitució de l'ensenyança donada per les ordres religioses.

I nosaltres que com dèiem en el número passat, solucionariem el problema escolar, si tinguéssim els medis que l'Ajuntament, no ens escau res més si no denunciar a tota veu, i senyalar amb tota precissió, lo fantasmagòric de les declaracions dels honorables consellers senyors Elías, Agell i Fité, en l'última sessió municipal.

Prenent peu d'un decret, que solament concedeix establir Instituts de segon Ensenyament en les capitals de província i caps de partit, el nostre Ajuntament que, mai ha fet cap pas per obtenir per la ciutat un Institut, s'esqueixa les vestidures i es disposa a protestar amb tot l'enuig d'aquest decret que no ens afecta.

Tàrrrega no té cens escolar prou gran per demanar un Institut de segon ensenyament. Això es obvi. Però sí, que el fet de, que des de l'any 1884, es vingui ensenyant el batxillerat en la nostra ciutat, ens permet demanar un Col·legi subvencionat de 2.ª ensenyança.

I no diran pas els honorables consellers de la ciutat que això no es pugui demanar.

L'Ajuntament es rifa del poble, concedint un local que no ens pertany, per aquest Institut.

Però és que el Palau dels Marquesos de la Floresta, reuneix condicions per destinar-lo a edifici escolar? Es que l'Ajuntament que tan gratuïtament el concedeix n'és el propietari?

¡Ah, no!, l'Ajuntament proposa que l'adquireixi la Generalitat, o el declari monument nacional, i entretant passin dos o tres anys per a aconseguir-ho i tot quedi igual o pitjor. Pitjor a partir des de primer d'Octubre en què els Escolapis no podran preparar la 2.ª ensenyança.

¡Quin sacrifici! Amb tota sinceritat, ens cal dir que l'actuació de l'Ajuntament en l'afar Escoles, ens mereix un qualificatiu molt dur, NEGLIGENTS DE LES LLEIS DE LA REPÚBLICA.

Volem nosaltres obrir els ulls al poble, per tal que no es deixi entabanar per promeses que són originàriament nul·les, ni per acords que no és lícit a l'Ajuntament prendre.

Després conseqüents amb el nostre programa, ens cal manifestar, que, totes les entitats republicanes de Tàrrrega, hem adreçat una exposició a la Comissió Mixta Provincial que entén en el traspàs de l'ensenyança donada pels religiosos, fent-li patent els desencerts de la Comissió Local i de l'Ajuntament, i demanant la destitució immediata de la Comissió Local.

Per altra banda, tenim presentada una instància a l'Ajuntament sol·licitant ens sia demostrat el contracte *tabú* que es diu existent entre l'Ajuntament i els Escolapis, contracte que amb tot i la seva anti-constitucionalitat, es pretén deixar subsistent, i que nosaltres estimem essencialment i jurídicament sense eficàcia.

Fins ací la nostra actuació en l'afar Escoles, que continuarem assabentant al poble.

Sia aquest—que nosaltres posem com a Jutge—el que mesuri el nostre targarinisme en el procurar que a principi de curs estigui resolt el problema escolar, juntament amb la patent de republicanisme més clarament guanyada que aquests senyors regidors de l'Ajuntament que es saben espiritualment monàrquics i no saben proclamar-se'n.

La labor legislativa del Parlament Català

Unes paraules dels Srs. Espanya i Brú i Jardí

De pas cap a Barcelona, romangueren ahir, uns moments a nostra ciutat, els diputats al Parlament nacional, Srs. Josep M. Espanya, Bru i Jardí i Ribera.

Breus instants, els suficients per canviar d'autòmbus i prendre una cervesa amargada per la inoportunitat de demanar les unes paraules pel nostre quinzenal.

Hem preguntat a En Josep M. Espanya, la seva opinió sobre els articles aprovats per la Llei Municipal en tot el que es refereix a eleccions i ens ha dit:

Ha estat precis un sistema electoral majoritari per tal de poguer fer un regisme municipal ben fort. Cal que sigui un sol partit polític el que tingui la responsabilitat de la obra de govern, que hi hagi un govern homogeni, i els exemples de l'actual situació dels Ajuntaments de Barcelona i Lleida ens ho demostren, doncs en ells qui en realitat governa són les minories que segons les seves conveniències poden aliar-se a la majoria o a una minoria. Qui mana és la minoria que cotitza els seus vots, i això és conseqüència de la forma en què es venien celebrant les eleccions. A Barcelona, la Lliga i els radicals fan il·lusòria la majoria de l'Esquerra i el mateix passa a Lleida.

Un dels inconvenients de la representació proporcional és que uns partits que han obtingut els vots dels seus electors en virtut d'un programa de govern concret que exposaren en les eleccions, després en la impossibilitat de governar per si sols han d'anar a la rectificació del seu programa, i l'elector en surt defraudat.

Països liberalíssims, d'aquells que no es deixen il·lusionar per mirallets d'un fals democratisme, com Anglaterra i els Estats Units de Nord Amèrica, s'han pronunciat i continuen en el sistema majoritari, i França, que intentà provar el proporcional, s'ha decantat novament pel majorista.

A més, ací no es practicarà el sistema majoritari pur, si no que es deixa una ampla representació a les minories, un 35 % que els permetrà fiscalitzar, intervenir o col·laborar—si fossin afins amb la majoria—en l'obra de la majoria municipal, car aquesta és la missió de les minories i no la de manar.

—Quines directius informaran la nova Llei municipal?

Una ampla autonomia en tot el que calgui dins l'esfera pròpia dels municipis i el procurar-los mitjans suficients per tenir una Hisenda ben forta.

Preguntem En Bru i Jardí, de la Comissió que elabora el dictàmen de llei definitiva que ha de regular els contractes conreu, que aviat discutirà el Parlament, i ens diu:

Ens serveix de base, l'avant-projecte presentat per la Ponència jurídica de la Generalitat, que volem nosaltres amotllar a les necessitats del camp català.

La realitat del que passa en el camp, cal portar-la a la Llei per resoldre tots els problemes que es plantegin, i així en tot el que sia possible i no afecti els principis bàsics de la propietat, anirem a rectificar el regisme abusiu dels lloguers de les terres, a procurar l'estabilitat del treballador, damunt la terra que ha fet florir amb les seves suors i allunyarem el fantasma dels acomiadaments sense solta. Lograrem d'aquesta manera un regisme propietat que serà d'amor entre els conreadors de la terra i els seus rendistes, i farem agradable als treballadors la seva estada al camp, a la vegada que el saber seran beneficiats en part amb la riquesa sobrecreada els farà treballar amb més profit.

Un cop de clàxon avisa els passatgers tardaners i això ens obliga a deixar la nostra intervenció-llampec, mig encetada, i per tant ens apressem a desar les quartilles per despedir amb una encaixada als nostres diputats al Parlament Català.

RAM.

L'oposició que fa la Lliga, sortint-se del paper normal que els imposen la catalanitat i el civisme, s'ha convertit sovint en màquines d'escàndol, en instrument de l'odi i del despit

A. ROVIRA I VIRGILI.

La higiene dels barris baixos

Al nostre Magnífic Ajuntament

En el nostre número anterior, vàrem publicar un reportatge titulat «La protesta dels barris baixos» en el que exposàvem l'estat d'abandó i falta d'higiene en què es troba la part de nostra ciutat que voreja «La Muralla». Detalladament cridàvem l'atenció de l'Ajuntament i Junta de Sanitat sobre la mar de brutícia i focus d'infecció que són els femers municipals, sobre la claveguera descoberta que va de l'hort del Caragol al del Ferro, sobre l'estat repugnant del Reguer, degut en bona part a l'estància permanent d'un grup o altre de gitanos —un dia de la setmana passada hi havia deu carros entre el Reguer i la Muralla—; també indicàvem el greu focus de microbis que és la instal·lació del cobert del drapaire que hi ha al peu del carrer de les Sitges. De tot això, després de 15 dies no sabem que s'hagi intentat posar-hi remei per part de qui correspon, puix tot continua en el mateix estat de porqueria, que empesta aquella part de la ciutat.

Nosaltres, vist de què aquí no se'ns en fa cas (sigui perquè els burgesos botiguers que ens manen no volen atendre indicacions dels seus enemics polítics, sigui perquè els barris baixos són habitats per gent humil que no mereixen ésser tinguts en compte) estem disposats a assabentar-ne a la Junta Provincial de Sanitat. I escrivint això, recordem que aquests dies s'ha manifestat a Granynena una epidèmia que els del poble creuen fou portada per uns gitanos. Pensin, doncs, les autoritats de Tàrrrega la responsabilitat que contreuen al no voler ocupar-se de la higiene dels barris baixos. ¿Si degut a la seva desídia es presentava una epidèmia a Tàrrrega, que passaria?

Per al Sr. J. Trepap

En el mateix reportatge dèiem: «...davant d'una fàbrica d'alcohols, tocant als arbres—pobres arbres que a no tardar es moriran en semblant rec—que voregen la carretera, veuran i sentiran un xarquer de vinasses que s'estén fins davant el carrer de les Piques i que per un forat de la Muralla desaigua al Reguer...» I nosaltres suposàvem que les dites vinasses procedien de la fàbrica d'alcohols.

Conseqüència d'aquestes ratlles fou un *remittit* que publicà «Crònica Targarina» en el que un J. Trepap, que es declara propietari de la fàbrica afirma que és completament fals» el que dèiem, parla d'«ignorància», parla de «mala fé» i ens obsequia amb unes quantes nicieses i arrogàncies,

que per ésser molt pròpies de la primera joventut, nosaltres deixem caure. Tampoc no el volem seguir en el joc fàcil i de mal gust de combinar paraules: «ignorància», «mala fé». Sols direm al J. Trepap que aquesta Direcció controla els fets abans d'exposar-los i sap prou bé el que ha de fer.

I anem a concretar els fets. Afirmem de què es cert que davant de la fàbrica desaigua una claveguera, que hi ha un xarquer de vinasses—si ara fos sec, per no haver-hi fet desaiguar més, es veurà un fang vermellós de color de vinasses—i que hi ha dos plàtans morts degut a aquest rec. J. Trepap diu «són les aigües de molts safaretxos que han aprofitat sempre l'esmentada sèquia per desaiguar.» Això estaria molt bé si no fos vermellós el xarquer o el fang, el que indica que no és pas aigua de safaretxos. Nosaltres voldríem creure el que diu J. Trepap, però, per aclarir dubtes fóra convenient que qui té obligació d'aquestes coses, averigués d'on procedeixen les vinasses i privés de què continués així.

J. Trepap diu també, que a l'estiu de l'any 31 va fer *tot seguit* les reformes higièniques que li va manar la Junta de Sanitat. Perquè el llegidor jutgi d'aquest *tot seguit* i de la bona voluntat dels propietaris de la ja famosa fàbrica d'alcohols, per a no perjudicar al veïnat i creure els manaments de l'autoritat, recordarem que durant un període de temps molt llarg—potser dos anys o més—el fum de la fàbrica va invadir la major part de cases d'aquell barri d'una olor altament molesta i desagradable degut al combustible que cremaven; que el munt de brisa a l'aire lliure varen invadir, durant l'estiu i tardor, d'un nuvol de mosquits les cases del carrer de les Piques del costat que toca a la fàbrica. Recordarem que els veïns reclamaren varies vegades, que es va presentar una instància a l'Ajuntament signada per molts veïns protestant de l'atropell de que eren víctimes; que les Autoritats cursaren mes d'un avis al propietari. I que allavors no es pogué conseguir res.

Després al Abril del 31 vingué la República i a «l'estiu de l'any 31» «tot seguit» ens diu J. Trepap feu les reformes manades. Sense comentaris.

I amb ço dit, per la nostra part, donem per acabat el petit incident amb J. Trepap.

Al nostre company «Crònica Targarina» agrairíem reproduís el present escrit, degut a la importància que té per a la salut pública el que dtem en el primer apartat, i per a què els seus llegidors coneguin el que nosaltres diem de l'assumpte que motivà el *remittit* de J. Trepap. Mercés per endavant.

La Comarca de Tàrrega

Preveïem que la polèmica entaulada, sobre la pretesa capitalitat de l'Urgell, tindrà més durada de la que realment mereix. I abans de continuar i per tal de facilitar-nos mútuament la tasca de rèplica, anem a intentar de fixar els principis i contingut de la polèmica.

En el seu primer article, assegurava En Morlans, que Tàrrega era ciutat situada al marge de la comarca d'Urgell, i adduïa no recordar cap historiador que la col·loqués en la comarca urgellenca; que Tàrrega al contestar l'enquesta feta per la Ponència de Divisió territorial, es creava una comarca per ella sola. I deia En Morlans ¿per què no tenir en compte la pretensió justíssima de Tàrrega, de formar comarca?

Es a aquest punt que nostra contestació, estisorada—no per voluntat pròpia—en el seu començament i deixada de forma que dona un significat completament diferent a l'intenció que l'animava, replicàvem que els historiadors que nosaltres coneixem, situen Tàrrega dins la Comarca urgellenca i citàvem Aulèstia i Royra i Virgili; i que la Ponència no fa Tàrrega, capital de la totalitat de l'Urgell sino cap d'una comarca que és tota d'Urgell i de pobles que convergeixen les seves activitats en el centre Tàrrega. Dèiem a major abundament que totes les característiques que permeten diferenciar unes comarques d'altres, feien Tàrrega terra d'Urgell i no de la Segarra.

No creiem, doncs, haver desplaçat la qüestió, si no tot el contrari, i demostrat: Primer: Tàrrega, pertany a l'Urgell. Segon: Nosaltres no som més papistes que el Papa i solament aspirem a que se'ns concedeixi en el futur projecte de Divisió territorial els pobles que en realitat vénen a proveir al nostre mercat.

El segon article d'En Morlans, parteix de l'informe enviat per l'Ajuntament nostre, a la Ponència, i en tren

A Balaguer fa pocs dies sortiren els infants de les colònies escolars que l'Ajuntament ha enviat a la muntanya i al mar.

Ací a Tàrrega els que no tenen la sort de què a casa seva els puguin portar a estiuajar, podran anar a fer salut a la Muralla. Ah! i mentrestant podran fer pràctiques de qulmica, investigant si les vinasses vénen dels safaretxos o de la fàbrica d'alcohols, tal com sembla que ens ho hagi volgut descobrir el Sr. J. Trepal.

conseqüències completament gratuïtes. Així arriba a l'afirmació que el fet de concòrrer 37 pobles a un mercat no és gran cosa, doncs es tracta de pobles de poc més de 1.000 habitants cada un.

A més, segons el seu criteri, les transaccions no seran de gran quantia per la mateixa circumstància d'ésser pobles petits, cosa que no passaria si fossin més importants.

Natural és que els pobles importants no tinguin necessitat d'anar a mercat a un altre i el mercat és precisament una institució que fou creada per favorir els pobles petits.

Arribem al tercer article, del dia 10 actual, i el nostre amic diu que, «Tàrrega no és ni pot aspirar a ésser capital de l'Urgell», i ara surt a la llum, la població per la qual trenca llances amb tant d'entusiasme: Mollerussa, centre de la comarca d'Urgell.

Continuem creient, que En Morlans pren per Urgell solament la part regada pel Canal i clar que d'aquesta, Mollerussa n'és al mig. Així i tot, hom no podrà dir mai que cap dels pobles que la Ponència assenyala a Tàrrega en un dels seus projectes, tingui cap mena de relació comercial ni d'altra amb Mollerussa.

Qui afirma, deu provar. A nosaltres en aquesta polèmica ens correspon estar a la rèplica sempre, i després d'haver concretat en les anteriors línies tal com nosaltres veiem l'assumpte, esperem que l'amic Morlans comenci per determinar geogràficament la comarca natural d'Urgell, i després les raons històriques que li permetin en últim terme sol·licitar que no solament els pobles assignats a la comarca de Tàrrega, sino fins la nostra ciutat, tingui de dependre de Mollerussa.

Però abans d'acabar sigui'ns permès repetir una altra vegada: «No seria millor procurar treure tot el partit de les engrunes d'autonomia que ens hem guanyat i no crear problemes que a res pràctic condueixen i que en casos com el que motiva la nostra intervenció no responen a una realitat i són completament inoportuns i desplaçats?»

RAMON VILLERÓ.

Alguns diaris madrilenys es pensaven que el Parlament de la República havia aprovat un Estatut de Catalunya sense diners.

Ho sentim, però Catalunya no es deixarà regatejar ni cinc cèntims que li correponguin i que tractin de no pagar los-hi.

El reconeixement diplomàtic de la U. R. S. S.

«Acció Comarcal», en el seu penúltim número, va publicar un editorial d'allò tan pintoresc. I diem pintoresc per no dir analfabet, ja que si no fos fet, com prou bé s'endevina, amb l'intenció de fer demagògia esgarriant als lectors ingenus i de passada aprofitant-ho per bescantar la República, seria un editorial digne de figurar en una antologia de l'analfabetisme.

Profetitzar desastres, sentir-se ferit i a més a més fer sortir la religió i no sabem quantes coses més, per què la República Espanyola ha reconegut a la República dels Soviets, que és un estat de fet impossible de negar i que reconeixen gairebé totes les nacions del món (França, Anglaterra, Estats Units, per exemple), francament és una cosa ridícula i sense solta. I voler-ne treure conseqüències per dir mal de la República i sentir-se perseguit, no solament és ridícul i sense solta, sinó que demostra la manca d'arguments de pes que tenen per atacar el nou règim.

Es parla de greus perjudicis per l'economia espanyola, i no es volen donar compte, que el reconeixement diplomàtic, no implica absolutament res en aquest sentit, ja que reconegut o no reconegut un país si no existeix tractat de comerç s'apliquen a les mercaderies les columnes de l'arancei que es vol.

Ara bé, podrà dir-se que es va al tractat de comerç. Efectivament, així és, però no són menys certes dues coses. La primera que judicar per treure'n conseqüències de desastre una cosa els termes exactes de la qual no els coneix, ni els pot conèixer ningú, és mala fe. La segona és que si es fa un tractat de comerç a base de què es pugui portar fusta russa, per nosaltres exportar productes del país, per poquíssims que siguin, *mai* podem anar hi a perdre. I és així, perquè si tots aquests productes nostres es deixen d'exportar, en canvi la fusta s'importa igual ara i no ocasionaria cap perjudici que s'abaratís.

El bó de l'article, però, és la teoria diplomàtica, que hi sostenen els *lberals* d'«Acció Comarcal». Se-

gons ells, Espanya ha reconegut a Rússia, perquè el govern simpatitza amb els Soviets. Bé, llestos estariem, doncs, que només es pogués tenir relacions diplomàtiques amb els països en què es simpatitza. Ara resultaria—perquè com a antiliberals que són els governs d'aquells països, suposem que els d'«Acció», no deuen pas simpatitzar-hi, no es veritat?—que no podríem tenir relacions diplomàtiques, amb Alemanya, ni Itàlia, ni Portugal, posem per cas. I veieu, bé en ténim. Ah, i no n'han fet pas un motiu de persecució, els «Acciocomarcalistes».

I se n'hi té de relacions, perquè tot i considerar-ho, més o menys injust, i d'això cada ú en té el seu parer, és en la realitat un estat de fet que no pot deixar-se de reconèixer. Fer-ho altrament, no creiem pas que sigui massa liberal, i menys encara que estigui d'acord amb les doctrines veritablement nacionalistes, i profundament universals. Cada poble té dret a ésser lliure, i a governar-se com a ell li plagui, i tots els pobles tenen el deure de respectar-se mútuament. I en aquest sentit s'inspira la política internacional de tots els Estats que volen que la pau i la concòrdia regni entre tots els pobles.

Fer-ho altrament, és esperit de secta. I això, és el que sent «Acció Comarcal», que de tan anomenar aquesta paraula, encara no s'ha sabut donar compte, però els fets ja veieu com ho demostren, que ells, són els veritables sectaris.

¿No haveu estat mai a Salou? Allisteu-vos als viatges col·lectius de la «Hispano Targaria» i passareu un jorn agradable

Homes d'esquerra:
Llegiu els diaris "La Humanitat" i "L'Opinió".

Fàbrica de gel
Marius Amigó
Avinguda Catalunya

LES GANGUES
CAMISERIA I GÉNERES DE PUNT
TÀRREGA

Ramon Novell
Fàbrica de Gasoses
TÀRREGA

Macià Badias Felip
Fàbrica d'Espadenyes
TÀRREGA

Els pressupostos de la Lliga

La necessitat de fer les properes eleccions municipals amb la nova llei, ha estat segurament el principal motiu de què aquestes no se celebressin en el mes d'Abril passat.

Mirant des del punt de vista purament local aquest retard és lamentable, ja que essent un sol partit el que governa la nostra ciutat, ens trobarem que al pròxim Octubre, l'actual majoria «Lliga», sense control de ningú (suposant que els senyors Consellers d'Acció Catalana continuaran les mateixes activitats que fins avui), ens farà els pressupostos per l'any pròxim.

Fem una mica de memòria. L'actual majoria porta fets els pressupostos 1932-1933 i un i altre, especialment el primer, foren fets en uns moments en què a la Caixa municipal hi havia aproximadament unes 130.000 ptes.; això vol dir ben clarament una situació econòmica brillantíssima.

Avui ens preocupa el futur i és pels següents motius:

¿Creurà algú possible que els senyors Consellers que representen un partit tan mesquí com és la Lliga sabran fer tributar amb justícia a tots els seus amics que ja sabem són tan mesquins com el partit que militen?

¿No és ben segur que la vida municipal a l'any pròxim quedarà interrompuda si es continua aquest pressupost de *favor* que fins avui vé regint la vida econòmica de la ciutat?

¿No tenim l'exemple de la insuficiència de l'actual pressupost si anotem que en el transcurs d'aquests dos anys, Tàrrrega governada per uns senyors «Administratius» liquida comptes havent esgotat les dugues recaptacions, les 130.000 pessetes que hi havia en caixa i a més han hipotecat els dos pressupostos futurs amb 20.000 cada un?

Doncs bé, si ens atenem a tot el que ha vingut fent aquest Ajuntament en matèria administrativa, no podem per cap concepte veure'l capacitat per a fer un pressupost que vingui a donar solució ni tan sols atenuar a tantes de necessitats com hi ha plantejades. El que si hem de fer-li l'honor de reconèixer és que estan acreditats per posar-se a liquidar municipis, encara que al començament de l'encàrrec, aquests posseeixin una situació econòmica immillorable.

Per pressupostos en municipis com el nostre, on no es paga un cèntim per interessos, i posseint una potencialitat econòmica brillant, no és cosa de senyors «Administratius» és cosa d'homes de bona voluntat que sàpiguin tributar i fer tributar a tothom amb justa correspondència a la riquesa que es posseeix, sense descuidar que el tribut del poble no sigui per altra cosa que per fer una Tàrrrega gran.

L'Escola de la República

No fa gaires dies les Corts espanyoles aprovaven un crèdit de prop de vint-i-vuit milions de pessetes, per la substitució de l'ensenyament de les ordres religioses. Ultra això, pel Ministeri d'Instrucció pública han estat convocats uns cursos de selecció, que començaran a primers de Setembre, per escollir set mil mestres de primera ensenyança i aquest estiu s'estan realitzant les oposicions, entre llicenciats, per a professors d'ensenyament superior. Volem dir amb això, que a despit del que diguin les dretes i els elements interessats amb que això no sigui, la substitució de l'ensenyament de les ordres religioses és un fet.

La República vol forjar noves generacions de ciutadans instruits; d'esperit fort; i capacitats per exercir llurs drets i per acomplir llurs deures. Sap que sols quan actuïn aquestes generacions en el camp de la vida pública podrà considerar-se segura. També sap que aquestes generacions, no poden formar-se dins de l'escola confessional, on s'agafa l'ànima verge de l'infant i se li imbueix el seu esperit sectari, deixant-li en el fons un pòsit d'hipocresia i d'amargor, que arrossegirà durant la resta de la seva vida i es manifestarà en tots els seus actes.

Per evitar això, la República crea les seves escoles, on tots els infants són iguals, sense que hi hagi privilegis de cap mena i on tots ells gaudeixen de les mateixes consideracions per part del mestre, el qual amb la formació pedagògica adquirida en l'Escola Normal i després perfeccionada en l'exercici del Magisteri, sap guiar la consciència del nen, desvellant en ell tot ço que hi ha de noble; instruint-lo al mateix temps i proporcionant-li la cultura que després li serà necessària per l'exercici de la seva professió i pel tracte amb els seus consemblants.

L'escola laica, que és l'escola de la República, no pot ferir la consciència religiosa dels pares. No és l'escola anticristiana, com alguns la volen presentar. En ella els problemes de caràcter religiós no existeixen, deixant-los fora de la seva esfera d'acció i limitant el seu camp a l'exposició de veritats de caràcter positiu, sense fer cap pressió en la consciència de l'infant, al qual deixa en llibertat, perquè quan tingui plena consciència dels seus actes, pugui decidir-se pel que ell cregui és la veritat.

LEOPOLD MORANT.

Lleida, 1 d'Agost de 1933.

La formosa platja de Salou us brinda salut i alegria. ¡Visiteu-la! Solament val 7 ptes. el viatge

6489 — Imp. «Crònica Targarina». — Tàrrrega